

D 129903

D 129903
+

Vestnik

GLASILO DOMOBANCEV IN DRUGIH PROTIKOMUNISTIČNIH
BORCEV

NOTICIERO DE SAN MARTIN

REGISTRO NACIONAL Nº 393.650 - 2-X-1952

VI. LETO

San Martín, januar-februar 1955

Štev. 1-2

NA DELO TEDAJ!

Že pred leti smo povdarjali, da je naša nujna potreba, če hočemo domobranstvu in sploh našemu protikomunističnemu delu utrditi trajnost in okrepiti, da gremo preko meja našega ljudstva med druge narode in tam prikazujemo naše žrtve in silne napore našega naroda v protikomunističnem boju. S tem nas svet spozna in se začne za nas zanimati, s čemer je pa že dana podlaga za pomoč v raznih mednarodnih svetih in konferencah in drugih najvažnejših trenutkih. In po zaslugi „Vestnika“ je že objavila plemenita Poljakinja Lubiniecka-Pistivškova v raznih listih poljskega naroda članke o nas, zemlji in naši zgodovini, naše zveze s Poljaki, naše narodne navade naše velike može in drugo. Sledili bodo še drugi članki. Že pred petimi leti je izdala „Slovenska Beseda“ v 10.000 izvodih brošurico v kasteljanščini o trpljenju naših domobrancev in tako prihajamo med velike narode. Prestavljajo se članki „Vestnika“ v razne svetovne jezike. Zgodbe mučeništva Slovencev v francoščini in angleščini zbujaajo pozornost in zanimanje. Naletimo pa čisto na naše ljudi, ki zmajujejo z ramami in glavo, češ kaj nam pa vse to pomaga! Neverjetno veliko. V dokaz naj nam služi dogodek iz leta 1918, ko je šla deputacija naših narodnih voditeljev in zastopnikov v Pariz in se predstavila predsedniku Združenih ameriških držav Wilsonu s predlogi in prošnjo za ugodne meje Slovenije. A Wilson je odmahal, češ — nič ne vemo o Slovencih in vaši domovini! Tudi na konferencah ob

sklepanju Saintgermainške pogodbe, kjer so risali nov zemljevid Evrope, ni bilo človeka, ki bi se zavzel za nas, enostavno, ker nas ni nihče poznal. Iz tega razloga so vsi narodi trudijo, da se predstavljajo svetu v jasni luči. To je eno.

Drugo pa je vprašanje, s čim se predstavljamo? Je že prav, da povdarjamo svojo zgodovino, lepoto krajev, vsestransko varčnost, lego naše domovine, a mimo tega gre lahko politik in gospodarstvenik. Če pa podajamo gola dejstva naših žrtev, o naši narodni vojski, o zavednem prebivalstvu, o narodnem premoženju, o pretrpelih dogodkih strahot in pokoljev — kraške jame, o trpinčenju vsake žrtve tik pred usmrtitvijo — muke koncentracijskih taborišč in drugo: to pa vpliva na vsakogar ki pošteno misli in čuti s trpečim človeštvom, zgane se mu pošteno srce in mu narekuje — pomoč in zadoščenje!

Velika in nepopravljiva škoda in zgodovinska krivica, ki jo vsak naš posameznik dela svojemu narodu in svoji lastni domovini, je, da se ne zgane in ne, da bi z opisom svojih doživljanj pomagali polniti pretresljive predale „Vestnika“ v „Dejanja govore“ in podatke za „Matico mrtvih“. Ne zgane se, da bi navedel imena svojih bratov svojih sovaščanov in soborcev, orisal škodo v družinah in drugo. Mnogokrat to povdarjamo, a ušesa so gluha. Nasprotno so pa zopet drugi navdušeni, ki komaj čakajo, da vidijo v spominu in zgodovini ohranjene dogodke, trpeče osebe in drugo. Kako veličastna bo ob svojem času spominska knjiga — naš sloven-



PL 972/1967

LAZI KOMUNISTOV O BOJH PRI SV. URHU

Komunistična propaganda mora pred slovenskim narodom in pred svetovno javnostjo oprati zločine, ki so jih komunistični partizani zagrešili v krvavi komunistični revoluciji v Sloveniji. Da ta namen doseže, mora umazati svojega nasprotnika, kar stori najlažje, ako temu nasprotniku enostavno naprta svoje zločine. Tako si je komunistična propaganda med drugim izmislila strahotne zločine protikomunistov, ki naj bi jih ti zagrešili pri sv. Urhu pod Ljubljano in jim pripisuje stvari, ki so jih sami komunisti vršili po vsej Sloveniji. Komunisti so izdali posebno brošuro „Sv. Urh“, ki jo je napisal neki Lenardič Stane in jo skušajo razširiti predvsem med Slovenci v Ameriki.

O sv. Urhu piše tudi znani pisatelj Luis Adamič, ki ga je premotila komunistična propaganda in je postavil svoje pero v službo te propagande na ta način, da je v svoji knjigi „The Eagle and the Roots“ napisal tako gorostasne in tako očitne laži, da se mora vsak poznavalec razmer naravnosti zgroziti videč, kaj premore komunistična zloba. Tistega pa, ki razmer ne pozna, pa lahko zavede v zmotu. Zato hočemo na kratko pokazati na nekaj nekaj velikih laži o dogodkih pri Sv. Urhu.

Oglejmo si laž o številu pobitih partizanov in drugih komunistov. Brošura „Sv. Urh“ piše, da so okoli sv. Urha naštelj okoli sto grobov. Francišek Saje piše v „Belogardizmu“, da so pomorili nad petsto ljudi. Luis Adamič pa piše, da je tam okrog tisoč grobov. Glavna komunistična priča, učiteljica Podbevšek, pa piše v „Glasilu K. S. K. Jednota“, da je „med Sv. Duhom in Orljim grob pri grobu“. Ker znaša razdalja 5 km, bi moralo ležati tam na tisoče in tisoče grobov, v resnici pa ni nobenega, kar morejo potrditi prebivalci Ljubljane in

okoljskih vasi, ki poznajo Golovec.

Kdo od komunističnih pričevalcev ima torej prav? Nihče! Vsi lažejo, ker bi sicer ne moglo biti v njihovih izjavah takih gorostasnih protislovij. In kakor je z izjavami o številu žrtev pri sv. Urhu, tako je tudi z drugimi izjavami. Vse so lažne.

Oglejmo si še en primer komunistične laži. Luis Adamič piše, da je osebno videl „tolmun“ pri „župnišču“ pri sv. Urhu, kamor sa člani „Črne roke“ metali in utopili na stotine svojih žrtev, ki jih je globoka voda požrla in nikdar več ne vrnila na površje.

Pri sv. Urhu sploh ni župnišča, ampak je samo cerkovnikova hiša. Pri hiši je mala mlaka ali luža, ki je dolga dva metra, široka meter in pol in ob največjih nalivih komaj pol metra globoka, sicer pa je globoka samo dekaj decimetrov. In v to mlakužo naj bi po Adamičevem pisanju zmetali na stotine žrtev!

Tudi to piše Adamič, da sta v „župnišču“ dve kleti brez oken, kjer so mučili komunistične žrtve. V resnici pa imata obe kleti okna. Resnični slepec mora biti tisti, ki teh oken ni videl. Kako je mogoče, da jih Adamič ni videl, ne vemo, lahko pa si mislimo.

Adamič piše, da vodi iz pritličja te hiše t. j. cerkovnikove hiše rov ali tunel v cerkev, po katerem so vodili črnorokci svoje žrtve v cerkev, kjer so jim duhovniki vsiljevali zakramente. Takega rova ali tunela pa ni nikjer. Kako je torej mogoče, da ga je Adamič videl?

Podobnih laži je v Adamičevi knjigi, v brošuri „Sv. Urh“, v Sajatovem „Belogardizmu“ in po vseh drugih komunističnih spisih na tisoče in tisoče. In te laži prodajajo kot čisto resnice slovenskim naseljencem in lahkovernemu svetu, ki si niti misliti ne morejo, da je mogoče napisati take laži.

skj narodni album — in v njem tisoči imen naših junakov — zgodovinska knjiga in v njej ostudni obraz komunistov z nožem v roki, ki je obešal naše slovenske fante in može, žene in dekleta, žene z otroki.

Zdaj so se že tuji narodi zavzeli za našo zgodovino komunistične revolucije

in želijo naših podatkov!

Upamo, da bo to dejstvo vzbudilo naše rojake, posebno sotrpine naših domobrancev in protikomunističnih junakov. Skušali bomo v sedanjem letniku čim bolj pomnožili število naših žrtev z imeni in slikami. Torej na delo, dragi bratje in sestre!

STRAHOTE TAVORISC

VIR NOVIC V CAMPU PADOVA

Pred božičem leta 1942 je laška taboriščna komanda poverila nekemu zasebniku pregled električnih naprav taborišča Chiesanova pri Padovi. Električne varovalke so redno pregorevale vsled preštevilnih kuhalnikov, na katerih so si interniranci skrivoma kuhali neosladkani čaj, kavo, ali bolje rečeno: vodo. Naravno, da ti „priključki“ niso bili dovoljeni od laške komande, saj se zvečer skoro ni videlo s pograda na pograd, kaj šele, da bi bila zadostna osvetlitev žičnih ovir za „budne“ čuvarje.

Campovski električar Buongiovanni ni mogel sam „ugotoviti“ vzroka pregorevanja varovalk in nizke napetosti, kar mu pa tudi ni prijalo. Skrbel je — naravno da brez vednosti komande — za točno dobavo rešojev ali njih nadomestnih delov, proti primerni odškodnini „al contado“. Caporale Gozzoli — šef mizarske delavnice — mu je delal lojalno konkurencio in vestno skrbel za odjemalce.

Pri takem stanju ni laški komandi preostalo drugo kot „zadeti žebelj na glavo“. Prikazal se je Lah, v civilu z rdečim trakom na levem rokavu in z usnjeno torbo za orodje, ki se je takoj lotil posla, komunisti v taborišču pa njega.

Začudeno je gledal interniranca, ki mu je pripovedoval o denarju, familiji, otrokih, božiču in: radioaparatu. Pa vojaško sodišče mu je odmikalo vablivo vsoto in družinsko srečo.

Naslednjega dne ga je „bakšiš“ premotil in začela so se pogajanja. Ko so bili dogovorjeni posamezni detajli, ni hotel naenkrat ničesar vedeti več.

Tretji dan je njegova torba prinesla radio. Za par tisoč lir je komunistična OF dobila zlata vreden vir novic. Na mah je bila informirana v vseh političnih in vojaških dogodkih, ki jih je objavljala uradna laška agencija „Stefani“. Ob količkaj ugodnih vremenskih prilikah pa so se sprejemale zavezniške novice.

Pomen te pridobitve so komunisti ocenili in tudi plačali na samo njim svojstven način. Človek, ki je takrat

gmotno omogočil transakcijo, danes v titovini ne more dobiti pripadajoče mu pokojnine niti zaposlitve. Kot prvo nagrado so mu požgali pol imetja — takoj po 8. septembru 1943 — pod izgovorom: sodelovanje z okupatorjem na gospodarskem polju. Izmed sedmih lesnih trgovcev je on **edini** sedel dobrih 14 mesecev za žico ter je naravno, vsaj ta čas vse kupčevanje bilo: nič. Med ostalimi, ki so bili „čisti“, je tudi znani Line žagar, ki se kot Titov uradni ekonom sprehaja po neki prestolici.

Aparat je prešel takoj v roke dveh jugoslovanskih mornariških oficirjev-komunistov. Ta dva sta ga namestila pod spodnji pograd (1 reparto, desna fila, prva soba, levo) na tak način, da je bil lahko v par trenutkih demontiran. Da, pred Lah, skoro ni bilo to potrebno. Žice za slušalko so tekle ob slamarici in pod srajco oficirja ob roki, na uho. V „paketu“ pod posteljo so bile potrebne baterije.

Ob času poročil je nekaj zanesljivih Ofarjev (ki za aparat niso vedeli) kvarvalo. Drugi oficir je skrbel za vso potrebno kamuflažo in podrobnosti. Obiskovalec je irzel vtis, da je to navadna kvartopirska družba. Ena izmed vsakdanjih, malo tišja, z „zabušantom“ v postelji, ki si podpira glavo.

Navedena laška vojaka sta redno dotavljala prepotrebne baterije, največ po zaslugi omenjenega lesnega trgovca, ki so bile večinoma izročene v shrambo SKOJ—evca Leopolda Kodra iz Rožne doline v Ljubljani.

Gnila laška vojska (hlače teh „junakov“ bi znale povedati marsikatero „mastno“ dogodivščino) je bila pripravljena celo prodati: orožje in se je kupčija deloma tudi že izvršila! Na taki podlagi so se komunisti dr. Helij Modic (bivši vrhovni tožilec LRS in ljubljanski župan), Rus Ciril oficir (mislim, da čin polkovnika), Trampuš, tranvajski uslužbenec „Jaka“ itd. z vso resnostjo lotili spiska oseb, zrelih za likvidacijo, začevši s številko 1: dr. Stane Kociper in prispeli vsaj „uradno“ do številke 162.

Novice, ki so preko radioaparata prihajale v taborišče, so bile sveže in

NESREČNA ŠOJA

Nemška protikomunistična revija „Ostprobleme“ prinaša naslednjo posrečeno domisljico: Komunisti so radi svoje moči že tako napuhnjeni, da jim že ne zadostuje več zemlja — še vse to, kar je nad zemljo, si hočejo podjarmiti. Tako so se domislili na zračne višave nad zemljo. Zakaj naj letajo le orli in druge velike ptice! Godrnjava šoja se je prevzela in se ponudila, da hoče zavzeti visoke gore in tam zakraljevati. In res, komunisti so ji oskrbeli potrebno perje in jo spravili v visoke vrhove gorá v udobno napravljeno gnezdo. Šoja se šopiri, da vzbudi pozornost in res prileti jata orlov k njenemu gnezdu, jo sumljivo ogleduje in jo povabijo za prihodnje jutro na sinji polet proti soncu.

Šoja pristane. Drugo jutro priplava močna jata orlov in sokolov k šoji in jo vabijo, naj se že pridruži mogočni ekspediciji. In res se našopirjena šoja pridruži obiskovalcem. Pa komaj se polet prične — orli, sokoli — čudovito režejo zračne plasti, dvigajoč se proti soncu. Uboga šoja se na vse pretege trudi, da vzdrži v mogočni družbi dostojno sodelovanje. Pa po kratkem letu hitrost in višina soletalcev začneta zmagovati, šoja se zasuče in komaj komaj še doseže vsa utrujena, upehana in razžaljena svoje gnezdo, odkoder opazuje mogočno manevriranje ptičje jate po zračnih višavah.

resnične. To je vzbujalo sum in zlasti še pri parfumiranem in bedastem adjutantu campa: Conte D'Ayala Valva Enzo, ki si je nadel nalogo najti radioaparát. Temu sledeče preiskave marca in maja 1943 pa niso kljub vsej strogosti našli drugega, kot nekaj za par milimetrov predolgih pipecev. Radioaparát je bil obojekrat na drzen način rešen.

(Se bo nadaljevalo)

Ko je bil polet končan, se vsa mogočna družba zaleti proti šojinemu gnezdu. Spoznajo goljufijo in ji z ostrimi kljuni iztrgajo našemljenjo perje in kratkoma vržejo iz gnezda in še to razdro. Uboga šoja se skriva po duplinah gorskih grebenov, da se reši pred razsrjenimi gospodovalci gorskih višin. Po daljšem času prikrevsa polomljena in zmršena v dolino, kjer prijo veduje, kaj se ji je dogodilo.

Komunisti jo tolažijo, češ še malo počakaj. Kmalu bomo zavladali luni in vsem zračnim plastem, takrat boš pa ti kraljica zračnega kraljestva. Šoja se pa zareži zboru: „Jaz sem vas že spoznala, zdaj pa srakoperja izvolite za gospodarja goskih višav!“

TUJE VODE

Tam za bori zarja se razpenja,
kakor da plamtí požar,
v srcu mojem polno je drhtenja,
čutim ga kot še nikdar — —

Morda strah je, dvomi ali sreča?
Žile polne so krvi — —
So pregibi duše, kadar veča
hrepenenje mi v oči? —

So spomini kot morja bučanje
vanje nad bi zlii gorjé — — —
večno bijejo v sreč,
zrem zdaj tuje vode valovanje:

Jošt

DEJANJA GOVORE

UMOR ŽUPNIKA KOMLJANCA

Kdo ni poznal v novomeški okolici priljubljenega župnika v Prečni g. Komljanca. Bil je dober, postrežljiv, radodaren in nad vse rad pomagal vsakomur! Bil je tudi zgleden duhovnik. Ko se je začelo ubijanje našega naroda leta 1942, so se zbal župljani za svojega župnika. Prosili so ga, naj se varuje pred sumljivimi tipi. A on je odgovarjal: „Saj nisem nikomur nič hudega napravil, kaj mi hočejo!“ Hlapec Luka je svojega gospodarja nad vse spoštoval, pa ga je opozarjal: „Varujte se, slišite, kaj se godi tu in tam!“ Enako kuharica Micka. In res! Jesenski večer 1942, ko je družina z župnikom molila sv. rožni venec, pridrvi močna druhal oboroženih komunistov z zahtevo, da naj gre župnik z njimi, župnik mirno odgovarja, da nima nikakega opravka z njimi. Luka se postavlja v bran svojega gospodarja. Micka z mlajšo deklo joče. Pa vse nič ne pomaga. Župnika zgrabijo in odpeljejo. Luka se ne odmakne od g. Komljanca in sledi v temo za zvezanim župnikom, češ kamor naš župnik, tja tudi jaz, in kar z njim, to tudi z menoj. Šla je vsa ta čudna skupina na Hmeljnik — grad blizu Novega mesta. Komunisti so pozvali Luka, da njega ne marajo, naj gre domov. On pa tesno ob župniku zaklače: „Kamor naš župnik, tja tudi jaz...!“ Začelo se je brez vsake sodbe ali dokazovanja — krvavo delo. Rablji so ubili Luko in ga zagreblili čisto ob vrhu zemlje.

Župnika g. Komljanca so začeli strahotno mučiti. Porezali so mu ušesa, nos, jezik, izpulili nohte, strahotno zmaličili spodnji del života, nato pa usmrtili in zakopali. Odrezane dele telesa so pa poslali župnikovi sluzkinji Micki.

Silna jeza je završala po fari in okolici zaradi tega ogabnega mučenja. Med morilci je bil tudi mlad pobič, ka-

terega je župnik pripravil za sv. zakramente. Domobranci so pozneje odkopali dobrega župnika in zvestega Luko in ju ob silno veliki udeležbi ljudstva prepeljali na domače pokopališče. Tako so se množile prežalostne vrste nedolžnih slovenskih žrtev komunističnih krvolokov — epopejskih junakov.

POKOLJ DRUŽINE FURLAN

V Kronovem pri Beli Cerkvi je živel v miru in tihem zadovoljstvu družina orožnika Furlan. Udarila pa je v to srečo kruta pest slovenskih komunistov. Leta 1942 so pridrli rablji v hišo, najprej zgrabili Furlana, očeta pet članske družine, ga mučili in nato vrgli na „trugo“ kot prešiča. Od strahu se družina ni mogla rešiti — le starejši sin Drago je splezal v dimnik, odkoder je opazoval strahotne dogodke. Očeta so rablji zaklali kot „prešiča“. Nato so vrgli na „trugo“ družinsko mater, jo strahotno mučili — prerezali spodnje telo in izločili človeški plod, nato jo zaklali. Takoj za materjo so vrgli na trugo mlajšega sina — in ga ravno tako zaklali kot očeta in sina. Najmlajšega sina je odtegnila tuja ženska in ga rešila. Kake duševne bolečine je trpel starejši sin Drago skrit v dimniku, ki je vso to strahoto videl. Rešil se je in odšel takoj k domobrancem, kjer je postal najpogumnejši vojak slovenske narodne vojske na Dolenjskem; prejel je vsa mogoča odlikovanja! Bil je ponos domobrancev strah in trepet komunistov slovenski junak Furlan Drago — „Oran“, domobranski nadporočnik, poveljnik 52. čete jurišnega bataljona, ki je padel v marcu 1944 pri Novem mestu. Slava mu!

LEPO PROSIMO, PORAVNAJTE
ZAOŠTALO NAROČNINO!

M. RADOŠ:

SKRIVAČI

„Udarimo! Zmagamo ali pademo!“ zašume v Bregarjevi, med drevjem in brajdo skriti zidanici enodušni navdušeni vzkliki.

Po tej pomebni in dalekosežni odločitvi se razvije umerjen razgovor, kdo bo šel in kako bo prelističil Italijana za orožje. Za to nalogo mora biti zmožen v italijanskem jeziku, previden, odločen in gladek v besedi. Odločili so se lahko za akademika Majka, ki je tudi sprejel; spremljala ga bošta Jurič in Ivan. Majk je tudi takoj razložil, za katero žilico bo potipal Italijana: „Vsi vemo, kako se Lah lisiči, češ da je proti komunistom (čeprav vemo, kako jim v hosto na skrivaj dobavlja orožje), pa jim bom rekel nekako takole: „Pravite, da ste proti komunistom! Verjamemo vam! (Čeprav ne!) — Zdaj je čas, da to v dejanju pokažete! Ne zahtevamo, da bi jih vi napadli! Dajte nam orožje, da se bomo sami branili proti njim! ... Tu bo potreba pokazati odločnost... Kar tako se ne bodo upali odreči orožje, ker bi sami sebe udarili po zobeh. Če bi se pa vendar kako skušali izogniti, jim bom od druge strani „pihnil“ na dušo, kako — to bom še premislil. Glasom poročil od drugod upam, da bomo vsaj nekaj dosegli... Kaj mislite, koliko pušk, morda brzostrelko, strojnico... bi rabili za prvo silo... in seveda pripadajočo municijo?“

Kovača in mehanika Juriča, ki se je med poslednjimi ugibanji skrivnostno na tihem smehljal, vpraša skrivač Ivan, kaj ima „za bregom“, ker se tako zadovoljno in skrivnostno reži. „Eh, zakaj se ne bi,“ raztegne na široko svoja usta kovač in mehanik, „ko pa vem, da lahko sebe in najmanj še štiri druge do zob oborožim!“ In ko ob bledem luninem svitu vidi bliščeče in radovedne oči zborovalcev, nadaljuje:

„Kočevar Mihel je bil nekaj dni, predno se je izselil k Brežicam, pri me-

ni v kovačnici. Kot svojemu prijatelju mi je zaupal: „Veš, tam v moji stari zapuščeni zidanici pod gmajno, ki je že vsa z grmičjem zarastla, je od vrat v desnem kotu med grmovjem pod kamenjem skrit zaboj s petimi ali šestimi karabinkami, eno brzostrelko, enim mitraljezom in municijo. Jaz se kmalu izselim. S seboj ne morem vzeti. Tebi bo pa kedaj — v teh časih — prav prišlo. Pa se tega posluži!“ Sedaj je vse to na varnem kraju, kamor sem vse ponoči prenesel, skrito. Je vse v izvrstnem stanju... Seveda! Tega ne bomo pravili Lahom, kaj že imamo. Pritisnili bomo zaenkrat za 25 pušk, eno strojnico in eno brzostrelko? Kaj se vam zdi?“

Predlog Juričev je bil z odobravanjem sprejet.

„Pa na nas dekleta ne smete pozabiti!“ se skoraj hkrati oglasita Fani in Katica, „tudi za nas dobite puške!“

„Ne, ne!... To pa ne!“ se oglasijo Bregarjev ata, „za vas ni puška! Vaše puške so kuhavnica in metla. Take tudi potrebujemo!“

„Zakaj pa gredo tudi druge — na primer — tudi partizanke v hosto s puškami?“ — si doupa vprašanje, kot ugovor, domača štefka.

„Kajpada!... Partizanke!“ poseže vmes Ivan. „Te le naj gredo! Le pomislite, dekleta, katere so med njimi! Same potepenke, ničvrednice in vlačuge... Vas bomo rabili doma za oporo in hrbenico. Le, če bo zaledje močno in hrbenica zdrava, bomo zmogli.. In...“ pri naslednjih besedah pogleda na Fani, „h komu se bomo vrnili domov, kadar zmagamo?“

Na ta način so dekleta zvedele, da bodo tudi one važen — čez vse potreben člen — v nastopnih borbah in so se potolažile.

Ko so se zborovalci še za nekatere tehnične zadeve pogovorili, kje bo po-

KRIVDA RDEČE FRONTE

Tak naslov nosi ena izmed najboljših knjig, ki piee o komunistični revoluciji v Sloveniji in njenih grozotah. Knjigo je napisal in založil mons. Matija Škerbec. Izšla je v Clevelandu. V Argentini jo je mogoče kupiti v Dušno-pastirski pisarni in stane 17 pesov.

Spričo ogromne komunistične propagande, ki preplavlja svet in trosi gorostasne laži med tiste ki jim dogodki v domovini med tujo okupacijo in med komunistično revolucijo niso znani, je nujno potrebno, da svet izve resnico. Tisti, ki so zaradi komunizma zapustili domovino, to resnico dobro poznajo. Toda je na tisoče rojakov, ki so slovensko domovino zapustili pred drugo svetovno vojno in ne poznajo razmer doma. Velika večina teh je sicer od svojih sorodnikov, prijateljev in znancev izvedela o komunističnih grozotah in razume našo obrambno protikomunistično borbo. Je pa še vedno nekaj takih, ki niso dobro in pravilno obveščeni o vzrokih, poteku in posledicah dogodkov, ki so se pripetili doma. Ti so potrebni pravih in resničnih informacij. Tem moramo posredovati tako branje, kot je odlično napisana Škerbčeva knjiga „Krivda rdeče fronte“. Vsak Slovenec, zlasti pa še vsak domobranec naj smatra za svojo dolžnost, da kupi to knjigo, da jo prečita in nato daruje slovenskemu ro-

jaku, ki je potreben, da izve čisto resnico. Komunistični propagandi moramo nasproti postaviti svojo lastno propagando; proti propagandi laži postavimo propagando resnice.

Kaj vsebuje Škerbčeva knjiga? Poleg predgovora in uvoda vsebuje sledeče važne stavke: Pravi izdajalci naroda in države, Roparji in morilci, Oborožen upor proti nasilju, Mednarodne konvencije. Sv. Urh, Pleterje, Dobropolje, Pokolj družine Jakoba Kukovice, Višnja gora in okolica, Dogodki v županiji Rob, Kamnik in Tuhinjska dolina. Nato sledijo zapisniki s pričami strahotnega komunističnega nasilja in sicer: Zapisnik Josipa Jakoša o dogodkih v št. Rupertu, Prečni in Pleterjah in o Štajerskem bataljonu; zapisnik Ivana Riglerja o komunističnih zločinih v Prečni in okolici; zapisnik Viranta Janeza o dogodkih v žužemberku in okolici med okupacijo in komunistično revolucijo, Izjava Janka Glavana o dogodkih v Kamniku; zapisnik Markoviča Janeza o dogodkih v Tuhinjski dolini med nemško okupacijo in komunistično revolucijo in zapisnik Antona Tuhinjca o komunističnih zločinih v Tuhinjski dolini.

Dolžnost vsakega protikomunističnega Slovenca je, da kupi in odda naprej vsaj en izvod te važne knjige.

stojanka, so se navdušeno vrnili deloma domov, deloma v svoja prejšnja skrišališča.

☆

Čez malo dni je bila postojanka v L. trdna. Štela je enoindvajset mož, ki je imela za nekaj časa dovolj orožja in municije. V naslednjih bojih s komunisti so dobivali vojni plen v municiji in orožju; za preživljanje pa so skrbele žene in dekleta ki so tako tvorile — zares — zdravo in močno zaledje.

Novo leto, IV. letnik, začinjamo z dose-danjo obliko, številom strani in ceno 15 prsov letno za 10 števil, mesečno kot doslej. — Prosimo da poravnate naročnino, kdor jo še dolguje. Kdor želi „Vestnik“ po pošti, naj sporočiupravi. — Na zalogi imamo še broširana letnika II. in III. — Historija de un fusilado je pošla. — Dobi se še knjiga „Zgodbe mučeništva Slovencev“ po 10 pesov. — Pošljite „Vestnik“ in „Zgodbe mučeništva Slovencev“ rojakom po svetu!



Novak Friderik iz Dobrave
pri Dobrniču



Novak Jože iz Dobrave
pri Dobrniču



Kraševic Jože

MATICA MRTVIH

412. **Jakoš Franc**, star 23 let, doma iz Bizovika 12 pri Ljubljani, iz cerkve domov ujet v Dobrunjah 17. maja 1942 ob 4 popoldne in odpeljan v Poliške gozdove, tam bil mučen in ubit.

413. **Korošec Niko**, drogerist, star 22 let iz Bizovika 94 pri Ljubljani, domobranec- podnarednik v Rupnikovem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje, po 21 dneh ušel iz krvavih zaporov in nato ponovno s psi zajet pri Moravčah ob Savi odpeljan v zapore v št. Vid nad Ljubljano. — Ubit.

414. **Lovše Filip**, študent, 21 let star, iz Bizovika 111 pri Ljubljani, domobranec težke čete Rupnikovega udarnega bataljona, ranjenec, zajet v transportu ranjencev 7. maja 1945 na Lescah pri Biedu, odpeljan v Ljubljano, ubit.

415. **Jakoš Anton**, krojač, star 23 let iz Bizovika 12 pri Ljubljani, domobranec, podnarednik v Rupnikovem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje in ubit.

416. **Jakoš Anton**, star 22 let, iz Bizovika št. 5 pri Ljubljani, domobranec v Rupnikovem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje in ubit.

417. **Jager Franc**, študent, star 22 let, iz Bizovika 18 pri Ljubljani, domobranec, podnarednik v Rupnikovem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje, ubit.

418. **Jager Jakob**, star 20 let, iz Bizovika 18 pri Ljubljani, domobranec, podnarednik, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

419. **Brajer Ivan**, star 24 let, iz Bizovika pri Ljubljani, domobranec v Rupnikovem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje, ubit.

420. **Bricelj Ivan**, star 21 let, iz Bizovika 4 pri Ljubljani, domobranec, vrnjen iz Vetrinja, ubit.

421. **Bricelj Ciril**, star 20 let, iz Bizovika 4 pri Ljubljani, domobranec v Rupnikovem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje, ubit.

422. **Škrjanc Metod**, 20 let star, študent, iz Bizovika pri Ljubljani, domobranec v Rupnikovem udarnem bataljonu, vrnjen iz Vetrinja v Teharje, ubit.

Correo
Argentino
Suc. Cdad.
San Martín
Lib. Gral.

INTERES GENERAL
Concesión 4848

List „Vestnik“ izhaja mesečno. Letna naročnina za Argentino 12 \$, po pošti 15, v USA 1.5 dolarja, isto za Kanado; za ostale pokrajine tej valuti primerno. — Za uredništvo in izdajatelja: Karel Škulj, Calle San Martín 20, Gral. San Martín. — Uprava: C. de los Derechos de la Ancianidad 130, Gral. San Martín FCNGSM, Prov. Bs. As. — Tisk Grote, Montes de Oca 320